

RAJZÁSÁLLAPOT

A ny. zászlós visszeres vádlijára egyre csak csorgott vékonyka csíkban a szent víz, a csodálatos jobbulást reméltető földmely nedű. Kissé odébb, egy kikötött láncú barnamedve nyalogatta kisebzett talpát, miközben gazdája a ny. zászlós lábtalpát masszírozta és csak úgy szóródott belőle a szó pitypangmagként a közepes levegőmozgásba bizonyos örök vándorlásról, megtérésről és újabb elmenésekről meg miegyébről.

– Várjon csak! – szakította félbe emberünket a ny. zászlós. – gondolataim szerint a továbbiakban a fiatalocská állapot is kezelésbe vehető!

– Minek? – kérdezte a fakófekete bocsgazda. – Mégcsak segéd, most töröm be a szakmába. És különben is, az állatok köztudottak az öngyógyulásról!

– Már táncoltatja? – kérdezte a ny. zászlós.

– Hébe-hóba, de inkább nemigen. Génhibás a szerencsétlen, hozzá képest a megboldogult szülője balerina volt!

– Akkor meg miért nem vadítja vissza a természetbe? – kérdezte kissé izgatottabb hangon a ny. zászlós, miközben érzékenyen felszisszent a szentkúti víz jéghideg ingerétől.

– Még az esetleges kenyérkeresőt se üzzük el a háztól – jelentette ki a medvetáncoltató csontkovács, miközben a gyepen hason fekvő öregnek éppen a tenyere élével adta át az utolsó simításokat.

– Nekem is van egy ehhez hasonló problémás valakim – mondta a ny. zászlós, miután felült és körülmenyesen szivarkára gyújtott, hogy valamelyest ellensúlyozza kizökent lelkiállapotának háborgását. – Én hamarosan visszavadítom a kisbetyárt, mert biz'isten ez a környék nagyon rossz hatással van rá, és a végén végképp elveszítjük!

A csontkovács medvetáncoltató, aki tulajdonképpen a másnapi kegyhelyi búcsúra érkezett a szentkúthoz, most villámgyorsan fejszámolást végzett, szorzott és osztott, összeadott és kivonást csinált, már ami

a vagyoni állapotát illeti, ha netán üzletet köthetne újdonsült ismerősével.

– Táncolni tud? És mennyi idő? – kérdezte hirtelen érdeklődéssel a ny. zászlóstól.

– A vérében van a tánc! És éppen most, augusztus derekán töltötte be a tizedet – mondta az öreg.

– Csak járassa mással a bolondját, de ne velem, öregem – köpött oldalra a csontkovács, miközben a zászlós nyálazta ötvenest illesztette kalapbélésébe. – A jó tized esetünkben már javakorabelit jelent az erdőlakók életében! A maga osztályzata állattanból teljesen elégtelen, öregem...

– Akkor is vissza kell vadítanom – erősködött a ny. zászlós, közben zsebéből valamilyen almafélével traktálta a nagyobbacska bocst. – Ez a terület nagyon rossz hatással van rá, a környezete elpuhítja, mondhatni túlságosan kiokosodik és nemrég ideérkezésünk óta kitanulta már a késsel-villával evészetet is. A Perušica őserdő lankáin majd újra visszanyeri régi jó formáját, ami nekem pillanatnyilag az életfeladatom.

– Kétszáz euróért nekem is megérmé, ha valóban tetszetősen táncol – dörögte a csontkovács.

– Kólóelső portéka, ha mondom! De semmi pénzért nem eladó! És különben is, a hónap végén visszarájzunk a magunkéba, ahonnan jöttünk, s tesszük ezt éppen miatta – mondta a ny. zászlós, közben nyakon kaparintotta a forrásvízzel telt demizsonféléjét és nehézkes léptekkel a betonút felé vette az irányt.

A medvés még utána szólt.

– Csere netán szóba jöhetne? Én szívesen adom ezt az idétlent, maga meg nekem a táncos lábút!

A ny. zászlós megfordult, tekintetében ott lebegett a sziklás hegységek minden görgetege, ahogy kinyúlt fogaik résén még tudatta, hogy utódot adni egy idétlen négy lábúért kész tragédia lenne.